

Hornidura-kate globalak dira gure lotura hurbilena etorkizunarekin. Horiek gabe, kapitalismoak ez luke bere helburu gorena beteko: merkataritza-formaren erreprodukzioa. Bestela esanda, trukerik gabe merkatu librean, klase menderatzaileak kolapsatu egingo luke. Horregatik, gaur egun txipek eta erdieroaleek ekonomiaren arteria nagusiaren bat-bateko blokeoa emulatzan dute, produktu eta zerbitzuen hornidura. Arriskua, enbolia duela lau mende mundua zuzentzen duen sisteman.

Autoetako txipen eskasia ia hutsala izan zen, eta energia administratzeaz, bisualizazioaz edo mikrokontroladorez arduratzen diren gailuei eragin zien. Hala ere, laster zabaldu zen gainerako ekoizpen-prozesuetara. Azken belaunaldiko txipak industriako edo kontsumoko aplikazioen azken erregistroa dira. XXI. mendean ekoizpen-bitartekoen aurrerapen iraultzaileari eusteko beharrezkoak diren errendimendu eta potentzia informatikoko hobekuntzak eskaini behar dituzte. Baita botere militar globalaren funtzionamendu egokia ziurtatzeko ere; izan ere, gero eta gehiago erabiltzen dira errendimendu handiko konputazioa eta adimen artifiziala eta gauzen Internet. Nola edo hala, abian den eraldaketa 1980ko hamarkadako ordenagailu pertsonalen gorakadaren, 1990ean Internet iristearren edo milurteko berriaren hasierako telefono adimendunen eta sare sozialen gorakadaren antzekoa da. Jakina, berrikuntza horiek guztiak silizioa bezalako materialetan oinarritzen direla.

Aplikazio modernoak eta hurrengo plataforma-multzoa ikusten ez dugun geruzaren zati dira, baina txipei esker igotzen dira gure zentzumen-pertzepzioaren gainean. Hau da, erlikia horiek berez ekonomia digitalaren azpiegitura materiala osatzen ez badute ere, garrantzitsua da ulertzea nola informazioa eta datuak igortzen dituzten zirkuituek merkataritza askearen egoera moribundua islatzen duten, hau da, kapitalismoaren dogma, besterik gabe. Beste era batera esanda: aktibistek 1999ko Seattleko kontraklortu ez zutena, globalizazioa auzitan jartzea, merkatuan txip elektronikoen eskasiari esker lortu ahal izan da.

Grosso modo, krisi horren erakusgarri da potentzia handiei aurre egin dien teknologia digitalen politizazio gero eta handiagoa: Txina eta Estatu Batuak. Bestalde, Europar Batasunak bere burua benetan den bezala ikusi du: kontinente azpigaratua termino teknologikoetan; gehienez ere bi inperioetako turistak hartzeko museoa. Horiek dira Europako Batasunean lehiazteko abantaila ematen duten salgai bakarrak. Zehazki, Alemania, Europako ekonomiarik handiena, bereziki zaugarria izan da funtsezko piezen eta lehengaien urritasunagatik, esportazioekiko mendekotasuna dela eta. Eta, jakina denez, Alemaniak doministiku egiten duenean, Europako Batasuneko gainerako bazkideak ahuldu egiten dira.

Neurri handi batean, mendeko jarrera hori EBren politika militarrekiko mendekotasun historikoari zor zaio. AEB, NATOren bidez, edo Alemaniako industria-estrategien bidez, automobilen sektoretik kanpo. Kontua da fabrikatzaileen txip-beharrak atzerriko goi-teknologiako sektoreak baino dezente txikiagoak direla, eta horrek Europako kapitalistei aginduak kentzen dizkie ekoizpenean egunean egoteko. Horrela, etorkizuna estrategikoki planifikatzeko gai ez denez, Bruselan lobbistek antolatutako foro guztietan zerbait sumatzen da: Europar Batasunaren mantra fundatzailea apurtu da, merkatuen askatasunak ez zuela irizpide politikoekin nahastu behar ideia. Azken batean, sinesmen burutugabea: merkataritzak amaiera gabeko garai bat sortuko du demokrazia liberalerako, totalitarismoei amaiera emateko gai zen ideologia bat. Aitzitik, egoera zaharra nagusi den kontinentea da, hau da, mugimendu erreakzionarioak. Olatuaren gailurrean jarri dien hondoko korronea, besteak beste, historian aurrekaririk ez duen desindustrializazioa da. Egoera horren aurrean, ez da

Alemaniatik deskonektatzeko ordua?

Motiboak ez dira soberan, herrialde horretatik hainbat hitzaldi eman baitziren 2008az geroztiko aroan: austeritateagatik obsesio ia pornografikoa eta manufakturako fetitxearen itzulera. Lehen ideiak Hegoaldeko herrialde gehienek gastu publikoa murriztu zuen, eta Iparraldekoen arteko alde handitu egin zen. "Industriaren ondorengo profeziak", berriki egindako azterlan batek adierazten zuen bezala, manufaktura hazkundearen bolantea dela uste izan zuen, eta hori gabe ezin duela aurrera egin. Horren ondorioz, desindustrializazio nabarmena izan zen, berriro ere, Hegoaldean, batez ere lan-prekariatateak eta aukera-galerak bultzatutako ekonomiak markatua. Bien bitartean, iparraldean ez zen hazkunde-maila handirik hauteman. Alderantziz, Europako historian ohiz kanpoko gertaera bat: alemaniar dinamismoa gainbeheran eta antzinako indar ekonomikoari eusteko ahalegin garrantzitsua. Azken finean, kapitalismo alemanaren ibilbidea deklinatzailea denez, ba al dago arrazoirik bere profeziei jarraitzeko?

Ezin da izan europar herritar askoren bilakaera teknologikoa Alemaniako automobil-fabrikatzaileen beharretara lotuta egotea eta txipekin dituzten arazoen haien ongizatean eragitea. Zenbaterako irrazionalak izan behar du kapitala industria horren osifikazioaren adierazpen berehalakoena Europako periferiako pobrezia izan dadin. Kondairen arabera, autoak Alemaniako fabriketan biltzen diren heinean, nora joan gabe, erreserbako industria-armada handitu egiten da gainerako lekuetan; langile pobreak, lanik gabeko langileak, esklabotza-egoeran dauden langileak. Horrela, bat-batean esnatu egiten gara: hau da ekoizpen-katea, zirkuitu teknologikoak eta lotuta gauden azpiegitura.

Volkswagen juzgatzen duen antzinako *Volkswagen le negro* irudia, 'Germany's Hidden Crisis' liburuaren azala erakusten duen hondo zuri baten gainean erorita, adierazgarria da. Autorearen arabera, Oliver Nachtwey soziologoak dioenez, herrialdearen gizarte-estatuak "modernizazio oldarkorra" du, eta arau bakarra du: gero eta maila baxuagoen arteko lehia osoa. Adibide bat: Alemanian, Gini koefizientea, desberdintasuna neurtzeko erabilia, 1978tik 1991ra bitartekoa zen, baina urte horretatik aurrera izugarri igo zen. Hala, 2005ean, 1962ko maila berera iritsi zenean. Eta krisia lehertu zenean, hiru urte geroago, datuek adierazten zuten biztanleen erdiak pobreenak Alemaniako aberastasun osoaren %1 besterik ez zuela. Oro har, dinamika hori argia da: autoen ekoizpena dozenaka murrizten da; pobreak milaka aldiz egiten dute gora.

Testuinguru horretan, txipak benetako parabola postindustrial bihurtu ziren: desindustrializazio- eta prekarizazio-amesgaiztoa. Teilatu-horma bat atera daiteke: modernizazio neoliberal basatitik deskonektatzea eta horren ondorioak, neurri batean, Alemaniako ekoizpen-kateetatik deskonektatzea da. Azken batean, globalizazioaren logikak ere erraunts bihurtu direnez, ez litzateke erabilgarriagoa izango goi-teknologietan hain intentsiboak ez diren tokiko ekonomiak ziurtatzeko behar beste osagai sortzea? Alemaniak automobilgintzan duen ekoizpen-espezializazioa munduko gainerako herrialdeetara esportatzeko, superabit komertziala lortzeko eta gainerako herrialdeek horretarako lan egiteko diseinatu zen. Inoiz ez da horrela izango, zer egin?

Segur aski, hobe litzateke eskualde bakoitzak bere burua hornitzeko lan egitea, ingurukoekin lankidetzan aritzea eta gizarte gisa ugaltzea, porrot egiten jarraitu beharrean, kapitalismo alemanak inorantz ihes egitean esaten duen bezala.

Azaleko irudia: Ledaren alegia. "[Eugenio Cajés - The Fable of Leda \[1604\]](#)" by [Gandalf's Gallery](#) is licensed under [CC BY-NC-SA 2.0](#)

Soinu banda proposamena:

Zabaldu:

- [Click to share on Twitter \(Opens in new window\)](#)
- [Click to share on Facebook \(Opens in new window\)](#)
- [Click to share on Telegram \(Opens in new window\)](#)
- [Click to share on Pocket \(Opens in new window\)](#)